

Miesięcznik parafjalny

w Rembertowie

Redaktor — proboszcz par. Rembertów
 Administracja — kancelarja parafji Rembertów
 Cena numeru 5 groszy

NIECH BĘDZIE POCHWALONY JEZUS CHRYSZTUS!

Temi słowy nauczyli nas rodzice witać kapłana przechodzącego, jak również kapłan za pośrednictwem pisma, wstępujący do domów parafjan mu powierzonych, nie innemi, jak temi słowy ich pozdrawia. Niech więc będzie pochwalony Jezus Chrystus za pośrednictwem „Miesięcznika Parafjalnego“, który zaczynamy wydawać w Rembertowie.

Przychylni ludzie dla religji, kościoła i parafji odpowiedzą z godnością „Na wieki wieków. Amen“. A wrogowie wiary t. j. komuniści odpowiedzą zgrzytaniem zębów; wrogowie Kościoła t. j. nowocześni poganie - odpowiedzą szyderstwem; wrogowie zaś swej parafji i swego duchowieństwa t. j. niezorganizowani i niekarni parafjanie rozwiążą w skrytości swe rozwiązłe języki i, jak faryzeusze Pana Jezusa, tak oni podchwytywać będą swych kapłanów w mowie, która na piśmie do nich dojdzie.

Bo i cóż spowodowało administrację parafji Rembertów do wydawania „Miesięcznika parafjalnego“, jeśli nie utęskniałaby przez parafjan, której wskrzesić w swoich duszach nie mogą, bo ani sami

nie kształcą się w wierze przez czytanie odpowiednich dzieł i czasopism, ani w kościele ich nie widać. A tymczasem wiarę się zdobywa ze słuchania (ex auditu), jak mówili oddawna nauczyciele wiary.— Cóż spowodowało proboszcza parafji Rembertów do wydawania „Miesięcznika Parafjalnego“, jeśli nie chęć przemówienia do tych, którzy bez pisma nigdy by go nie słyszeli, bo są bardzo zdaleka od parafji, jako nowocześni poganie. — Cóż wreszcie spowodowało pracowników na niwie społecznej do wydania swego organu, jeśli nie to, aby mieszkańcy parafji Rembertów przepłukali sobie oczy, błotem zabrudzone, i zobaczyli nareszcie, gdzie są wyniki pracy na terenie kościoła, szkoły, gminy i opieki społecznej, w których to dziedzinach nie zabrakło księdza, zaprzężonego do pracy, nieraz najcięższej.

Do przychylnych i do nieprzychylnych, do życzliwych i do wrogów mówimy słowami Sienkiewicza: „Msza po dawemu się odprawia“. i słowami Ewangelii: „Kościół jest na Opoce zbudowany, i nie może być pokonany“. i słowami: „Nie zwyciężą cię piekielne siły“.

Rok święty 1933.

Naród polski jest częścią całej ludzkości, podzielonej na rasy, kultury, narody i państwa. Dla wszystkich jednak ras, kultur, narodów i państw Chrystus Pan, jako Bóg-Człowiek, założył jeden Kościół, który dlatego nazywa się Kościołem Powszechnym. Wszyscy ludzie na świecie mogą należeć do tego jednego Kościoła, jako Królestwa Chrystusa Boga i Chrystusa Króla czyli Królestwa Bożego na ziemi. Aby ożywić większą spójność jednego królestwa w jego powszechności, Namiestnicy Chrystusowi t. j. Papieże Świętego Kościoła katolickiego od wieków ogłaszali poszczególne dwudziestopięciolecia za lata wybrane czyli lata święte. Takim świętym rokiem był rok 1925. Ponieważ

ćwierć wieku dla człowieka jest to po polu jubileusz jakiejś pracy, kapłaństwa lub małżeństwa, przeto lata święte nazwane zostały także latami jubileuszowymi. Takim rokiem świętym, na podobieństwo lat jubileuszowych, został także ogłoszony rok 1933.

Na jakąż to pamiątkę?

Na pamiątkę tego, że upłynęło 1900 lat od chwili, kiedy na Krzyżu dokonało się Odkupienie Świata. A dlaczego tak często papieże ogłaszają lata święte? A dlatego, że więcej trzeba spójni wiernych z całym Kościołem, jak więcej, na przykład, trzeba spójni parafjan z parafją i duchowieństwem. Więcej także potrzeba łaski Bożej w tak ciężkich czasach biedy i zepsucia.

Papież, Biskup, Proboszcz.

Te trzy stopnie duchowieństwa katolickiego stanowią główny trzon hierarchji kościelnej.

Papieżem obecnie jest Jego Świątobliwość Pius XI. Rodowe jego nazwisko jest Ratti, imię Achilles. Znany on jest nam Polakom, jako ten, który patrzył na zmartwychwstanie naszej Ojczyzny. Był bowiem w Polsce w latach 1918 — 1920, najpierw jako wizytator apostolski, a potem jako pierwszy nuncjusz apostolski wolnej i niepodległej Polski. Gdy został kardynałem w Medjolanie we Włoszech, to po wyjeździe na wybór papieża po śmierci ś. p. Benedykta XV już więcej do Medjolanu nie wrócił, bo sam został wybrany papieżem i przyjął imię Piusa XI.

Biskupem diecezji Warszawskiej jest Jego Eminencja Ksiądz Kardynał Aleksander Kakowski, Arcybiskup Warszawski. Biskupem pomocniczym czyli tak zwanym Sufraganem i do obecnej chwili biskupem polowym jest Jego Ekscelencja ksiądz Stanisław Gall, tytularny biskup Halikarnasski, który kilka dni temu został odznaczony godnością Arcybiskupa. Obaj Arcybiskupi wielkie zasługi położyli w organizacji życia religijnego na terenie Archidiecezji

Warszawskiej. Ks. Arcybiskup Gall, nie mogąc podjąć podwójnym obowiązkom, uprosił Ojca Świętego, aby go zwolnił z biskupstwa wojkowego, i na stanowisko biskupa polowego został mianowany ks. prałat Józef Gawlina, ślązak, proboszcz parafji Królewska Huta na Górnym Śląsku. Wśród biskupów polskich jest wielu ślązaków. Obecny prymas polski ks. Kardynał Hlond jest ślązakiem, a biskup ks. dr. Kubina kieruje nowo utworzoną diecezją częstochowską, na misjach zaś jest czterech biskupów rodowitych ślązaków.

Nowomianowany biskup polowy ks. Józef Gawlina urodził się w Strzybniku w powiecie Raciborskim na Górnym Śląsku. Wykształcenie średnie otrzymał w Raciborzu i Rybniku. W roku 1914 po wybuchu wojny przerwał studia teologiczne i został wcielony do armji niemieckiej. Na froncie zachodnim został ranny i wrócił do Wrocławia na teologję. W roku 1917 wysłano go powtórnie na plac boju, ale daleko, bo do współdziałania z armją turecką do Palestyny i Syrii. Tam pod Damaszkim dostał się do niewoli angielskiej i w Egipcie pozostawał, jako jeniec, do roku 1919. Powróciwszy znowu na studia teologiczne, ks. biskup Gawlina otrzymuje święcenie ka-

plańskie w roku 1921, a następnie po stopniach hierarchji kościelnej dochodzi do godności kanonika katedralnego w Katowicach, pracując uprzednio jako redaktor czasopism katolickich i dyrektor Katolickiej Agencji Prasowej. Ostatnio zaś od lipca 1931 roku był proboszczem parafji św. Barbary w Królewskiej Hucie i stamtąd powołany został na stanowisko biskupa polowego.

Proboszcz parafji Rembertów ks. Stanisław Małek jest kapelanem wojskowym, a jednocześnie administratorem parafji Rembertów, a te dwa stanowiska zajmuje na polecenie ks. biskupa Galla, który także piastował dwa stanowiska, z których jedno obecnie opuszcza. Po zmianie biskupa polowego nie jest wykluczona także zmiana proboszcza parafji Rembertów.

Protokół

z posiedzeń Komisji Rewizyjnej Komitetu Budowy Kościoła na Nowym Rembertowie z dnia 9, 13 i 23 stycznia 1933 r.

Komisja Rewizyjna w osobach: P.P. Wojciechowski, Antoni Puzyński i Kuczyński, zamieszkałych w Rembertowie, na posiedzeniach wspólnych z byłym Zarządem Komitetu w osobie Księdza Proboszcza Stanisława Małka oraz nowowybranym Zarządem Komitetu w osobach: P.P. Chwastkiewicz, Franciszka, Góralczyka Kazimierza, Jarosza Romana, Kozłowski Adama, Łysiaka Marcina i P. Urbankowskiej, — przejrzała i sprawdziła książkę kasową oraz wszelkie odnośne dowody, tak przychodowe, jak i rozchodowe, za czas od dnia 24 maja 1928 roku do dnia 23 stycznia 1933 r. Przychód za czas od 24/5 1928 do 23/1 1933 wynosi... zł. 6.034 gr. 57
Rozchód... zł. 5.982 gr. 93
Pozostałość na dzień 23 stycznia 1933 r. wynosi... zł. 51 gr. 64

Według dowodów przychód w naturze (darowizny) 68.000 cegły i 2 wagony wapna, które to materiały zostały częściowo zużyte na budowę kaplicy i domu parafjalnego na Nowym Rembertowie. Jak również w majątku Komitetu znajduje się większa ilość fantów, ofiarowanych na cele loterii fantowej na budowę kościoła. Przybliżona wartość fantów około zł. 100.00.

Książka kasowa prowadzona była starannie i przejrzysto, — pozycje, tak

przychodowe, jak i rozchodowe, zostały umotywowane: listami składkowymi, rachunkami oraz specyfikacjami, podpisanymi przez były Zarząd to jest przez Ks. Prob. St. Małka, p. Janickiego i p. Tarłowskiego. Wyżej wspomniane specyfikacje uwierzytelniają wydatki, na które nie można było dostać odpowiednich rachunków. Tytuł książki kasowej brzmi „Rachunki Proboszcza Parafji Rembertów z rozbudowy parafji od roku 1928”. Inne książki kontrolne prowadzone nie były.

Książka Protokołów. Podczas posiedzeń Ks. Prob. Małek odczytał protokoły za cały czas trwania Komitetu, stwierdzające zabiegi i prace Komitetu. Z funduszy, uzyskanych ze składek, zniwelowano teren, ogrodzono cmentarz i wyciągnięto mury kaplicy powyżej parteru.

Komisja Rewizyjna uważa sobie za obowiązek wyrazić podziękowanie Księdzu Proboszczowi Stanisławowi Małkowi, jako jedynemu przedstawicielowi, który pozostał na placówce, za Jego trudy i prace oraz poświęcenie dla dobra pracy społecznej.

Rembertów, dnia 7 lutego 1933 roku.

(—) A. Wojciechowski, (—) Puzyński,
(—) Kuczyński.

Za b. Komitet:

(—) Ks. St. Małek

Obecny Komitet: (—) Fr. Chwastkiewicz, (—) Góralczyk, (—) Roman Jarosz, (—) A. Kozłowski, (—) M. Łysiak.

Bilans

Komitetu Budowy Kościoła na Nowym Rembertowie na dzień 23. I. 1933 r.

Stan czynny.

Kasa gotowizną

51.64 zł.

 Różni.

 Składki dobrowolne

5.982.93 „

Dary w naturze.

68.000 cegły	7.000.00 „
2 wagony wapna	900.00 „
	Razem 13.934.57 zł.

*Stan bierny.**Różni.*

Niwelacja terenu i założenie cmentarza; budowa kaplicy (w budowie)	13.934.57 zł.
--	---------------

Razem 13. 934.57 zł.

Rembertów, dnia 23 stycznia 1933 r.

Granice miasta Rembertowa.

Charakter osiedla Rembertów i liczba załatwianych w urzędzie gm. Wawer spraw, dotyczących Rembertowa, wymownie stwierdzają, że Rembertów jak najprędzej winien się stać miastem. Stają temu chwilowo na przeszkodzie ulgowe warunki podatkowe nowych domów, licznie wybudowanych w Rembertowie i najbliższych okolicach, jednak ulgowe dziesięciolecie niedługo się kończy, a właściciele nowych domów, zamiast poważną część pieniędzy podatkowych zostawiać na miejscu w osiedlu własnym, będą zmuszeni, jak to ma miejsce w gminach wiejskich, szukać pieniędzy do przesłania do Wydziału Powiatowego. Wobec tego wydaje się rzeczą aż nadto słuszną, aby już obecnie przygotować materiały, któreby stanowiły argument dla Władz i dla obywateli Rembertowa i okolic, że względy samorządowe i gospodarcze wymagają stworzenia miasta Rembertowa. Pierwsze pytanie, jakie interesuje mieszkańców, — to zagadnienie, jakie granice będzie obejmować miasto Rembertów. Na to odpowiemy, że logika faktów sama o tem mówi, a mianowicie: Rembertów od północy i południa jest ograniczony terenami wojskowymi t. j. Poligonem i Wojskowym Zakładem Pirotechnicznym. Granica więc miasta Rembertowa obejmowałaby na swoich skrajach północnych i południowych tereny Poligonu i dawnego „Pocisku“, bo mało jest prawdopodobne, aby te tereny były wyłączone z tworzonego miasta Rembertowa, z którym miałyby niezawodnie większą łączność, aniżeli ze wsią. Od strony zachodniej przyszłe miasto Rembertów ma także naturalną granicę w postaci państwowych terenów leśnych, należą-

cych do nadleśnictwa Drewnica i do gminy Marki. Granica zachodnia miasta Rembertowa obejmowałaby więc wsie: Karolówkę, Magietę i Zygmuntówkę prócz Mokrego Ługu, daleko wysuniętego w stronę Zielonki i z natury swego położenia mającego przypaść gminie Marki, o ileby uchwałą gromadzką nie przypadła ta wieś do miasta Rembertowa.

Na granicę wschodnią miasta Rembertowa wyraźnie wskazują plany kolejowe, które oznajmniają, że poza wsią Zieloną i między dwiema częściami wsi Grzybowa będzie przeprowadzona linja kolejowa, łącząca dwie magistrale kolejowe — Nadwiślańską i Gdańską — przez stację Rembertów na magistrali Brzeskiej i przez stację Zielonka na magistrali Wileńskiej. Linja więc kolejowa, przechodząca polami wsi Zielona i Grzybowa i obejmująca te wsie wraz z Zieloną-Uroczą stanowi przyszłą naturalną granicę wschodnią miasta Rembertowa.

Wobec powyższego do przyszłego miasta Rembertowa weszłyby następujące wsie: Rembertów Stary i Nowy, Karolówka, Magieta, Zygmuntówka, Zielona wraz z Uroczą i połowa wsi Grzybowa — łącznie z Poligonem i Wojskowym Zakładem Pirotechnicznym. Pozostałyby zaś przy wiejskiej gminie Wawer: wszystkie wsie z dawnej gminy Wawer z wyjątkiem terenu dawnego „Pocisku“, a prócz tego Wola Grzybowska, Wesola, Groszówka i połowa wsi Grzybowa. Miasto Rembertów liczyłoby bez wojska, według ostatniego spisu ludności, — 12½ tysiąca mieszkańców, a pozostała gmina wiejska Wawer — 12 tysięcy mieszkańców.

Rembertów, 29. I. 1933 r.